

Пауліна Хмурська

МИХАСИК

ХОДИТЬ
В САДОК

ЗАПРОШУЮТЬ ВАС!

Текст: Пауліна Чмурська
Ілюстрації: Агнешка Мац
Дизайн обкладинки: Агнешка Мац
Редагування тексту: Наталія Ярмола
Підготовка книги: RedLine DTP Studio Ltd

© Copyright by Bookolika Sp. z o.o., 2022

Bookolika Sp. z o.o.
al. Jana Pawła II 43A/37B
01-001 Warszawa

biuro@bookolika.pl

ISBN 978-83-962490-9-8

Пауліна Хмурська
МИХАСИК
ХОДИТЬ
В САДОК

Одного чудового осіннього дня,
мама кролика розбудила своїх
дітей.

– Соню, час вставати! Ми сьогодні
йдемо в садок! – сказала мама.

Кролик Михасик швидко підвівся з ліжка і побіг прямо до дверей.

– Ми вийдемо раніше, тобі ще потрібно одягнутися і поснідати, – засміялася
мама.

– І Соня теж йде? – запитав Михасик.

– Ні, Соня занадто мала, щоб ходити в садок,
але ми всі тебе проведемо, – пояснив тато.

– Посміхнись, мій кролику! Побачиш – це буде чудовий день! – Промовила мама і обійняла свого маленького сина.

Михасик одягнувся в одяг, який він обрав напередодні разом з мамою.
– Твоя улюблена сорочка і зручні штани - ідеальне вбрання для дитячого садка, – сказала мама і помітила, що Михасик мовчить і нічого не каже.

Сім'я кроликів снідала. Михасик намагався з'їсти кашу, але відклав ложку в сторону.

– Мамо, я не хочу йти в садок! Я вважаю, що краще сидіти вдома, – сказав кролик і закрив свого носа лапками.

– Іди сюди, мій хоробрый, я теж колись ходила в садок, – сказала мама.

– Я добре пам'ятаю, що теж туди не хотіла ходити, але потім виявилося, що в садочку я знайшла багато друзів і чудово провела час.

– А в садочку є іграшки?

– запитала Соня.

– О, так! У дитячому садку є багато іграшок, а також багато дітей, з якими можна веселитися! – промовила мама.

Михасика це зацікавило.

– Мамо, я хочу піти в садочок гратися з дітьми! – мужньо відповів Михасик.

– В такому разі, пора виходити, синку, – сказала мама.

Сім'я кроликів йшла до садочка.
Михасик дивився на різнобарвне осіннє листя.
Тато віз дитячу коляску, в якій сиділа молодша
сестричка Михасика – маленька Соня.
А мама несла сумку з надписом: МИХАСИК.
Кролики підійшли до воріт дитячого садка.

Тато зупинився і сказав:
– Це тут! Як тобі, Михасику, садок?
– Дуже добре! Тату! Мамо! Тут, є гойдалки! Можна
погойдатись? – вигукнув Михасик.
– Це дитячий майданчик, – сюди ви прийдете з вашим вихователем
та дітками. А поки що зайдемо всередину, – промовив тато.

Мама та Михасик увійшли до будівлі.

Тато й Соня попрощалися з Михасиком, помахали йому
лапками

і пішли прогулятися по дитячому садку.

Михасик озирнувся і запитав:

– Мамо, де ми?

– Це гардероб, крихітко. Зараз ми йдемо і перезуємося в
тапочки. Поглянь вони є в сумці, – сказала мама.

– Так, це моя сумка і мої нові капці! – сміливо
відповів кролик.

– Це правда! Ось твоя шафка. Ми покладемо туди твої
туфлі та куртку. Бачиш, Михасику, на шафці вже
є написане твоє ім'я та ще й наліпка додається.

Ти бачиш, що зображено на наліпці? – промовила мама.

– Це морквина! Я люблю моркву! – зрадів Михасик.

Раптом хтось відчинив різнокольорові двері.

– Доброго ранку, мене звати пані Білка! – весело вигукнула вихователька, – я запрошую вас до групи, там грають інші дітки. Михасик зробив крок назад і його посмішка кудись зникла.

– Мамо, а інших кроликів немає? Я не хочу йти один. Я хочу піти з тобою! – вигукнув Михасик.

– Малюк, давай заглянемо в середину. Чуєш, там хтось веселиться?! – відповіла мама.

До барвистих дверей підійшли Михасик, мама і пані Білочка. Всередині Борсучок, Вовчик, Їжачок і маленька Мишка влаштовували вежу з блоків. Батьків там не було.

– Мамо, тут є діти! Ходімо! – вигукнув кролик.

– Михасику, дитячий садочок і дітки вже чекають на тебе, але батьків в групі немає, тому ти зайдеш всередину з пані Білкою. Я впевнена, ти добре проведеш час, а коли пообідаєш, я прийду за тобою! – промовила мама, тримаючи Михасика за лапку.

Пані Білка теж
простягла свою лапку.

– Ходімо зі мною, ти можеш мені довіряти! Попереду у нас день
сповнений веселоців! Ти навіть не помітиш, як швидко він промайне і мама
прийде за тобою. – сказала пані Білка.

Михасик простягнув свою лапку пані Білці й увійшов до кімнати. Всередині
гралися діти. Крім високої вежі, вони збудували цілу стіну.

– Це наш замок! Хочеш нам допомогти? – запропонував Їжачок Михасику.

– Мабуть, – сором'язливо відповів кролик.

Через деякий час в лапках Михасика опинилося кілька блоків конструктора.
Він і не помітив, як приєднався до гри.

Пані Білка сказала, що за мить буде сніданок. Перш ніж діти сіли за столи,
вони повинні вимити свої лапки.

Маленькі бутерброди та фрукти були різнокольоровими та апетитними. Михасик потягнувся до одного з них. Їжа була дуже смачною! Михасику захотілось пити. Він не знав, як попросити та махнув лапкою.

– Так, крихітко? Ти хочеш, щоб я підійшла до тебе? – сказала Пані Білка.

– Так, я хотів би щось попити, – ввічливо промовив Михасик.

– Звісно! Ось тобі чай. Бачите, діти, Михасик хотів пити і високо підняв лапку. Я помітила та підійшла. Це дуже хороший спосіб попросити про допомогу! – зауважила пані Білка.

Пані Білка попросила їх вишикуватися в ряд.

Сказала ретельно помити милом лапки
та добре висушити.

– Час снідати! Сідаємо за столи. Смачного, діти!

– сказала пані Білка і подала дітям сніданок.

Після сніданку діти могли погратися на килимі.
Кожен вибирав з книжкової полиці те, що хотів.
Пані Білка допомагала вибирати,
якщо хтось не був впевнений.
– Книги люблять тишу, – сказала вона.
– Чому? – запитав Вовчик.
– Коли ми разом читаємо книжки,
ми намагаємося не говорити і не кричати,
щоб усі могли спокійно проводити
час з книгою.

Михасику дуже сподобалося. Він любив тишу і дуже
любив книги. Вдома в нього не було так багато,
як у дитячому садку.

Раптом пані Білка сказала:

– Діти, запрошую вас до столів, ми будемо розмальовувати олівцями!

Михасик дуже любив малювати, тому охоче сів за стіл.

Білочка роздала картинки дітям, а потім на кожному столі поставила коробку з олівцями.

– Ця коробка спільна, - сказало маленьке Совеня, – я вибираю блакитний олівець.

– А я зелений, - сказав Вовчик і почав малювати.

Михасик помітив, що Мишка сидить сумна і не малює. Навіть олівця собі не вибрала.

Михасик запитав, що трапилось.

– Я сумую за мамою, – сказала Мишка.

– Я теж, – зітхнув Михасик.

– Ти думаєш мама прийде за мною? – додала вона.

– Звісно! – сказала пані Білка, яка проходила біля столу.

– Пам'ятаєш, Мишко, що сказала мама перед тим, як піти на роботу?

– Так пам'ятаю. Вона сказала, що побачимося після обіду, – прошепотіло Мишеня.

– До обіду ще зовсім трішки залишилось! А тепер прибираємо олівці і йдемо на дитячий майданчик, – промовила Білка.

У гардеробі Михасик одразу знайшов свою куртку і туфлі. Він був радий, коли побачив свою наклейку з морквиною.

Оглянувши гардеробну, Михасик помітив, що у кожної дитини була інша наклейка. Він зрозумів, що це для того, щоб ніхто не помилився і завжди знав чия це шапка.

Одягнувся він досить добре.
Лише не зміг впоратись з довгим шарфом.
Закутатись Михасику допомогла пані Білка.
Вона посміхалась та допомагала
іншим дітям. Михасик подумав,
що пані Білка дуже мила.

Дитячий майданчик був чудовий.

Вовчик закликав дітей до гри.

Михасик обожнював грати в рухливі
ігри на вулиці!

Мишка і Їжачок втомились і пішли на гойдалки.

Борсучок сказав, що він спускатиметься з гірки.

Біля всіх дітей була пані Білка. Вона допомагала їм підніматись на гірку,
гойдатися на гойдалці та уважно слідувала за безпекою кожної дитини.

Михасику дуже сподобалось на дитячому майданчику.

– Пані, ми ще колись прийдемо сюди? – запитав Михасик Білку.

– Так, крихітко! Будемо щодня приходити на майданчик. Так заведено
в нашому садочку, – відповіла вона.

– Як чудово! – зрадів Михасик.

Пані Білка поглянула
на годинник та покликала дітей.

Був майже обідній час.

Діти вишикувались у пари і пішли
до садка. У гардеробі залишили теплий
одяг та взуття. Помили руки
і сіли за столи.

Пані Білка подала дітям обід.

Михасик не забув сказати „Дякую”.

– На здоров’я, насолоджуйтесь! – відповіла Білка.

Михасик помітив, що деякі
діти з’їли весь обід, а інші ні. Він подумав,
що не всім сподобалась їжа на смак.

Після обіду пані Білка знов запросила дітей
погратися на килимі. Михасик вибрав собі
вантажівку, а Їжак пожежну машину.
– Давай змагатися! – весело закричав Їжачок.

Це були чудові перегони. Діти гучно сміялися.
В цей момент до Михасика підійшла пані Білка і сказала:
– Дитинко, подивись хто за тобою прийшов!
Це було вже після обіду, коли повинна була прийти його мама.

– Мамо! Було чудово! – сказав Михасик.
Мама посміхнулася та обійняла Михасика:
– Привіт, крихітко! Ми йдемо додому!
Пані Білка теж усміхнулась і дала Михасику лапку:
– Вітаю, це був чудовий перший день у дитячому садку!
– Ми побачимося ще завтра? – запитав Михасик.
– Звичайно! – відповіла пані Білка.
– До зустрічі! Я завтра обов'язково прийду в садок!

ЗАВТРА ТЕЖ БУДЕМО ЧИТАТИ!

- Книги із серії Михасик та Соня розраховані на дітей дошкільного віку. Вони підтримують вирішення повсякденних труднощів вдома та серед однолітків.
- Їх зміст розвиває емпатію, уважний підхід до емоцій дитини, подолання з невдачами, шукати рішення, поважати інших, працювати в команді, будувати дружні стосунки, говорити про те, що ви відчуваєте.

Зайчик Михасик ходить у садок. Його батьки та молодша сестра Соня дуже пишаються ним. Цікаво, кого зустрине Михасик і як пройде його день?

Чи знайде нових друзів? Чи буде весело? Чи все вийде так,
як йому розказали батьки?

А може доведеться комусь допомогти? Відважний зайчик Михасик дуже хоче про все дізнатися.

Patroni medialni:

Mali
czytelnicy

RodzicoWo

ZAPRASZAMY
bookolika.pl

ISBN 978-83-962789-0-6

9 788396 278906